

Viața devoțională zilnică cu Dumnezeu în Cuvânt și în rugăciune ar trebui să fie o experiență de care să ne bucurăm și nu un lucru pe care să-l îndurăm. Iată câteva motive pentru care este atât de importantă:

- este esențială pentru creșterea spirituală. Creșterea spirituală este o mai mare dependență de Dumnezeu, în urma cunoașterii Lui dar nu-L putem cunoaște mai bine decât dacă îi alocăm timp.
- este esențială pentru curăția spirituală. Pentru a fi credincioși curați și puri, trebuie să facem zilnic "baie" în Cuvântul lui Dumnezeu.
- este esențială pentru călăuzirea spirituală. Dacă vom căuta călăuzirea lui Dumnezeu pentru deciziile noastre prin Cuvânt și în rugăciune, El ne va da călăuzirea spirituală.
- este esențială pentru biruința spirituală. Cuvântul lui Dumnezeu strâns în inimă ne va aduce biruință asupra păcatului, a împrejurărilor și a lui Satan.
- este esențială pentru sănătatea spirituală. Timpul petrecut cu Dumnezeu va risipi teama și îngrijorarea, va menține pacea în inimile noastre, ne va aduce echilibru și sănătate spirituală.
- este esențială pentru consecvența spirituală. Trebuie să ne ținem de viața devoțională personală cu o hotărâre disciplinată, când suntem sus, și când suntem jos! Să nu renunțăm !

Anunțuri:

1. În săptămâna 4- 11 ianuarie, de la ora 18, vom avea timp de rugăciune în biserică alături de credincioșii din lumea întreagă.
2. Marți, 6 ianuarie, vom sărbători Botezul Domnului Isus.

Boșcai Daniela – 05.01
Dragomir Floare – 06.01
Marta Maria – 07.01
Vicar Iuliana – 08.01
Musta Daniel – 09.01
Bădica Emanuel – 10.01
Vrăjitor Cerasela – 10.01

Vă stăm la dispoziție pentru nevoile dvs. spirituale:

Pastor Ioan Cocîrțeu: 0744 779 250
Pastor Moise Vrăjitor: 0744 799 596

Colectivul de redacție:

Ionela Liuba, Simona Cocîrțeu, Mircea Liuba, Alin Zanfirescu.
Pentru sugestii/proponeri: buletinduminical@biserica2.ro

Botezul

4 Ianuarie

NR.
193

"Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el." (Matei 3,13)

Solia profetului din pustie a ajuns și în micul atelier de tâmplărie din Nazaret. Timp de șase luni, Ioan își predicase solia, iar acum, sărbătorile de toamnă, erau pe cale să înceapă. Era anul 27 d. Hr., și Isus a înțeles că li sosise timpul. "Lăsând munca de toate zilele, și-a luat rămas bun de la mama Lui și a pornit pe urmele concetățenilor Săi, care se duceau cu grămada la Iordan." Isus și Ioan erau veri, dar, cu toate acestea, nu se întâlniseră niciodată față în față în toți acești ani. Mâna lui Dumnezeu rânduse lucrurile așa. Nu avea să fie dat nici un motiv pentru acuzația că s-ar fi înțeles să se susțină unul pe altul. Ioan auzise despre vizita lui Isus la Templul din Ierusalim, pe când era copil. El credea că Isus era Mesia; și totuși, faptul că vârul său petrecuse atât de mulți ani în Nazaret fără să-și facă publică misiunea ridicase probabil îndoieli în mintea sa. Pentru că i se spusese că Mesia avea să vină să fie botezat chiar de mâna lui și ca un semn divin avea să însoțească acest act, Ioan aștepta cu răbdare ca Fiul lui Dumnezeu să Se descopere.

Intr-o zi, în timp ce Ioan predica, Isus S-a prezentat înaintea lui și a cerut să fie botezat. Botezătorul a recunoscut în El o curăție a sufletului pe care nu o mai întâlnise niciodată mai înainte. Însăși atmosfera prezenței Lui era sfântă și inspira respect. Cum putea Ioan să boteze pe Cineva atât de sfânt? El s-a tras înapoi de la această însărcinare, spunând: "Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?" (Matei 3,14). Cum ar fi putut el să administreze botezul Unuia atât de curat și de neîntinat? "Autoritar, dar plin de bunătate, Isus a răspuns: 'Lasă-Mă acum, că așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit'. Ioan a cedat, iar Isus a pășit în apa Iordanului. Identificându-Se cu păcătoșii, Isus a așezat un exemplu pe care toți să-l urmeze.

Supunerea lui Hristos pentru a fi botezat de Ioan a fost sigiliul care a confirmat lucrarea lui Ioan și care a așezat pecetea aprobării Cerului asupra ei. Botezul lui Mesia a reprezentat încoronarea lucrării lui Ioan. Din acel moment, Ioan a înțeles că Hristos trebuia să crească în importanță, iar el să se micșoreze. Ieșind din apă, Isus S-a plecat în rugăciune chiar acolo, pe malul râului. "În fața Lui se deschidea o eră nouă și însemnată. Incetând să mai fie un simplu om din Nazaret, Isus Își începea acum lucrarea publică.

Hai deți să îi aducem în continuare înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune și în post, pe frații și surorile noastre care suferă din punct de vedere fizic:

Petrică Ștefan
Gina Pop
Ana Cadar
Fibia Vidican
Mariana Huluban
Ana-Maria Iacob
Ligia Briscan

"Și au început să facă semne tatălui său, ca să știe cum ar vrea să-i puna numele. Zaharia a cerut o tăbliță de scris, și a scris, zicând: 'Numele lui este Ioan'. Și toți s-au minunat." (Luca 1,62.63)

Ingerul Gabriel a venit la Maria, cu vestea nașterii lui Isus, atunci când Elisabeta era în luna a șasea de sarcina. Maria a părăsit imediat Nazaretul și a plecat să-și viziteze ruda. Zaharia și Elisabeta locuiau probabil, în cetatea Hebron. Fata a rămas cu Elisabeta timp de trei luni (Luca 1,56), destul de probabil până când mătușa ei a dat naștere lui Ioan. Dar Maria nu a vizitat-o pe Elisabeta pentru a verifica ceea ce-i spusese îngerul cu privire la nașterea lui Isus sau pentru a confirma declarația acestuia că Elisabeta era însărcinată. Ea s-a dus acolo tocmai pentru că a crezut în totul cuvintele îngerului. Imediat ce a ajuns, Maria a fost întărită în credința ei, pentru că a aflat că Elisabeta era într-adevăr însărcinată. Ce povestiri minunate și ce speranțe trebuie să-și fi împărtășit cele două femei credincioase, în timp ce se pregăteau pentru nașterea fiilor lor. Părtașia creștină reprezintă unul din cele mai mari daruri de care putem avea parte în viață. "Nici un creștin nu ar trebui să fie vreodată prea ocupat pentru părtașia cu aceia care au nevoie de un ajutor pe care el îl poate oferi."

Atunci când Elisabeta a născut, vecinii și rudele ei s-au bucurat împreună cu ea. Cultura Orientului Mijlociu considera lipsa copiilor într-o familie ca fiind un blestem, și acum, prin acest fiu, "blestemul" Elisabetei fusese îndepărtat. Zaharia încă nu putea să vorbească. În cea de-a opta zi, părinții L-au dus pe prunc pentru a fi tăiat împrejur. Ceremonia era importantă, pentru că ea simboliza intrarea într-o relație de legământ cu Dumnezeu. În timpul ritualului, copilul urma să primească un nume. De obicei, acest nume perpetua numele familiei și era important în mod special pentru întâiul născut, pentru că arăta continuitatea și respectul față de generațiile precedente.

Mulți dintre cei prezenți la ceremonie erau, fără îndoială, preoți, ca și Zaharia, împreună cu familiile lor. Poate că un prieten apropiat oficia slujba preoțească în ziua aceea. Prietenul acesta a căutat să-l onoreze pe Zaharia, dând pruncului numele lui, dar Elisabeta a spus: "Nu. Ci are să se cheme Ioan". Declarația ei i-a uimit, pentru că nu acesta era obiceiul. Ei l-au întrebat pe Zaharia, ca să afle ce nume dorea el să pună copilului. Zaharia a cerut o tăbliță de scris și a scris: "Numele lui este Ioan". Atunci, după nouă luni de tăcere contemplativă, dintr-o dată, Zaharia a putut să vorbească. Primele lui cuvinte au fost de laudă la adresa lui Dumnezeu.

În felul acesta, cuvintele sale de îndoială, de mai înainte, au fost transformate în laudă! "Cu orice altă voce adusă la tăcere, așteptând în liniște și umilință înaintea lui Dumnezeu, Zaharia a descoperit că 'tăcerea sufletului' făcuse ca 'vocea lui Dumnezeu să se audă mai clar'."

Era un miez de iarnă cumplit, și-un ger nemilos sfărma zăpada așternută peste fața lumii, de parcă toată cruzimea iernii ar fi trebuit risipită atunci. Cer de sticlă, stele reci, miros crud de rășină, urme de cerb încremenite în zăpadă: vis alb înfripat într-o vale de umbre și neguri! Și glasul colindătorilor se auzea din ce în ce mai stins. M-am întrebat atunci pentru prima dată de ce oare uneori e așa de crudă lumea? Nu știam atunci că iarna sufletului e mai nemiloasă ca iarna de afară. Și neagră!

E iarnă din nou, și totul doarme sub geana nopții, doar lemnul uscat care l-am aruncat mai înainte-n sobă încă zugrăvește pe pereți fantasme de basm, stârnindu-mi în suflet amintiri, cu nopți cernite, cu țurțuri de gheață pe la geamurile înălbite de frig și cu povestea mamei: poveste cu staul, cu îngeri și cu un prunc născut pentru mine. Mirosea și-atunci a cetini și vocea mamei era așa de caldă..!

Îmi doream să fiu și eu acolo, lângă iesle, să-l iau în brațe pe micuțul nepermis de lume, și să-l duc în căsuța noastră unde era așa de bine și de cald. Eram sigur că am fi devenit prieteni buni și mi-ar fi spus și el despre îngeri, despre stele și despre un Tată nespus de bun. L-aș fi întrebat de ce a venit în lumea noastră. Totuși, am aflat că se născuse pentru mine... Să-mi alunge iarna din suflet."

Azi, mi-aș dori să aud din nou pașii mamei răsunând moale pe podeaua învechită de vreme și șoapta ei să-mi mângâie sufletul, ca atunci demult, la început de viață. Să mă întrebe de ce nu dorm. Nu i-aș răspunde. Aș ruga-o doar să se așeze pe marginea patului, să-mi mai spună o dată povestea aceea minunată: povestea ei și povestea mea. Aseară le-am spus-o și micuților mei. M-au întrebat dacă e adevărată. Am lăcrimat doar. Nu m-au întrebat de ce plâng, dar m-au strâns toți trei în brațele lor micuțe și m-au sărutat. Am uitat să le mai dau răspunsul. Și nici ei nu m-au mai întrebat. De fapt nici măicuța mea nu mi-a spus vreodată dacă povestea era adevărată. Am știut tot timpul că este.

Ah, dulce leagăn al copilăriei mele! Mi-e dor să fiu copil. Aș alege din nou visul, să-mi alunge iarna din suflet!

Pe undeva încă mai păstrez copilăria-n mine. Uneori aș dori să fiu printre păstori, în câmpia Betleemului, să văd îngerii și să-mbrățișez pruncul. Aș plânge de fericire că s-a născut pentru mine. Nu mai trăiesc nici nopți cernite, nici nu mai sunt țurțuri de gheață pe la geamul meu. Mi-e cald în suflet și atâta pace și liniște de parcă Dumnezeu s-a coborât să se-odihnească în adâncurile mele. Fereastra mi-e deschisă larg înspre ceruri.

A început din nou să ningă. E așa de liniște de parcă-aud fulgii mari căzând senini peste lume spre a-i mai ascunde din vinovăție. Si focul s-a stins în vatră, nu mai sunt nici umbre pe pereți, doar amintirile-mi mai trimit în suflet văpăi..

...Și totuși visul meu va rămâne același și atunci când voi adormi pentru ultima oară, chiar dacă măicuța mea poate nu va mai fi să-mi mai spună încă o dată povestea noastră: cu staulul, cu îngeri și cu un prunc născut din dragoste pentru mine. Poveste de iarna.